

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ, EGYES SZÁM 20 FILLÉR, AMERIKÁBA 1 DOLLÁR

Szerkesztő és felelős kiadó:

Dr. SZALÓS ARTUR KAPOSVÁR, NÉMETH ISTVÁN-UTCA 63. Pénzküldemények ide küldendők

Keresztyén vagy-e?

Malta szigetén rendkívüli látványban lehet részünk. Egyik zárda közelében található egy sziklabarlang; a barátságos szerzetesek kézségesen megmutatják az utasoknak — Amint barlangfolyosóba lépünk, falainál mindkét oldalt, barátokat látnuk mereven állani. Első tekintetre az a benyomásunk, hogy egy élő sorfal Feszesen állanak ott — a szemek villognak, az arcuk pirosak, de ha közelükbe lépünk, megtapintjuk: rémülettel vesszük észre, hogy csupa holttestek állanak ott! — Egy-egy gyűrűvel a falhoz rögzítve állnak ottan sorban. A sziklafal delejessége és a levagó sajátságos ereje megőrzi őket a rothadástól.

Találó képe ez a mai kor keresztyénségének. Ez a mai keresztyének képe.

Nagyon sok ugynevezett keresztyén van kinnél minden rendben van. A vallásosság érc gyűrűje az egyháziasság falához merevítli őket — talán nevelítésük keresztyén légköre veszi még körül és óvja a nyilvános durva vétkektől. De ha alaposan megvizsgáljuk — úgy találjuk, hogy

tél-e vagy ki van-e állítva kereszt leveled, hogy a névjegyzékek illető rovatába az van-e jegyezve, hogy a keresztyén felekezetek, egyházának, valamelyikéhez tartozol! Nem sokkal többről van szó ezeknél. —

Knobelsdorff alezredessel, a kékkereszt áldott életü harcosával történt egyszer még százados korában a következő: Gyakorlaton volt katonáival. Menetközben egyszerre csak „álljt”

a Lélek — a belső élet hiányzik belőlük. Isteni élet az emberekben a keresztyénség! Ehhez pedig csak az élő Megváltóval való személyes hitbéli kapcsolódás által jutunk! De nekik elég a forma, a látszat. Az Úr Krisztus szomorúan jelenti ki felőlük: „Az a neved, hogy élsz — holt halott vagy! —

Ma mindnyájunkat ez a komoly kérdés kell, hogy érdekeljen: „Keresztyén vagyok-e én?” — Jól értsük meg miről van szó! Nem az a kérdés, hogy keresztyénnek hívnak-e? Nem azt kérdelem, hogy a keresztségben részesül-

vezényel — és a század elé lovagol úgy kiált: „Szabók előre” Előlép erre a sorból néhány legény „Melyikeknél van tű és céna hogy egyenruhám ezt a repedést bevarja?” — kérdi erre. Előbb egymásra néznek, aztán fejlesütve zavarottan vallják: „százados úrnak jelentjük alászon — nekünk csak a nevünk Szabó — de nem a foglalkozásunk!”

Mikor templomba gyűlünk: mennyi a keresztyén! Mikor azután az Ur, a Krisztus így kiált: „Keresztyének előre! Adakozni, munkálkodni réseket javítani, lelkeket menteni — akkor a kedves lelkek úgy védekeznek: „Édes Jézus engem keresztyénnek neveznek, neveltek — ezt sokra is becsülöm, de valóban igazi keresztyén nem vagyok!” Ki hát az igazi keresztyén?

Nem azért vagyok keresztyén mert az egyházhoz tartozom — nem azért tartozom az egyházhoz mert keresztyén vagyok, van belső meggyőződés, üdvbizonyosságom — élő, hitbeli kapcsolat a dicső Fővel — a felmagasztalt Krisztussal — ezért tartozom az ő testéhez — megváltottak, a hívők seregéhez! Az igazi egyházhoz! —

Keresztyén vagy-e? Nagy Sándor ma-

cedón fejedelem seregében volt egy katona, kinek ugyan csak Nagy Sándor volt a neve, azonban egy gyáva hanyag katona volt! Egy napon magához hívatta a fejedelem a katonát. Haragosan felelősségre vonta: „Vagy le teszed a nevedet vagy hős leszel; olyan emberrel nem hordok egy nevet mint te vagy.” Mi mindnyájan dicső Urunk Jézus Krisztus nevét hordjuk s tán neked is azt kell mondja: Vagy fenn hagysz a keresztyén név viselésével vagy új életet kezdesz máttól fogva! Adja az Ur, hogy utóbbit válaszd. Mert mit ér minden, ha életed nem bizonyítja, hogy Krisztusé vagy? de élő Megváltód van-e? Van-e élő hited? Van-e keresztyénséged, amelyik nem formáság, név, cím, tulajdonság — de benső és kifelé és megnyilvánító Élet? Új élet — újjaszületés, bűnbánat és megtérés által — élet a Krisztusban, Krisztus által Istenben — Krisztus élete te benned! Ez valóság. Enélkül a keresztyénség a legnagyobb hazugság. Kezd el még ma ezt az életet — az Életet! — És ha elkezdted: tápláld az Isten igéjével, — hogy győzelemre juss.

Az idők jelei.

Bizony hamar eljövök. Jel. 22, 20.

Jézus aki által minden megteremtett ami mennyen és földön van csodálatos módon gondoskodott arról, hogy a nekünk adott bölcsesség által tisztában legyünk a helyzettel és a kellő ovintézkedéseket megtehessek. Amíg az ember a paradicsomba Isten közösségében élt tájékoztatóra nem volt szükség, hiszen Isten volt mindene és benne megóvást talál minden rossz ellen. Betegség nélkülözés halál ismeretlen volt. Isten gondoskodott mindenről amire szükségük volt. A bukás a bűn maga után vonta a halandóságot, a betegséget a mindennapiért való küzdelmet. „Arcád verejtékével egyed te a mindennapi kenyeredet, miglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél mert por vagy te és ismét porrá leszel.” Ezért adott jeleket, melyek meg mutatják a test betegállapotát (láz), adott bölcsességet az embernek, hogy eme földgolyón magát tájékoztatni tudja a delejtű által, de adott delejtűt az Ő igéjében ami által az eljövendők felől tájékozva vagyunk az idők jelein keresztül. Hogy magunkat elkészíthessük az eljövendőkre.

Az Ur Jézus mennybemenetelekor mikor a tanítványok az égre függesztették szemüket utánna nézvé az Urnak két angyal állt mellettük és kijelentették, hogy amint az Ur mennybe ment épén úgy fog vissza jönni.

Erre az eljövételre vártak az első ke-

resztyének is. Az Ur maga adott felvilágosítást a tanítványoknak mikor azok megkérdezték, hogy mi lesz a jele az Ő eljövetele nének (Mát. 24, 5—42-ben). A nevezett fejezet hatodik versében az Ur felemlíti a háborukat és azt mondja: lesznek éhségek és döghalálók és földindulások. Mindez a sok nyomoruságnak csak a kezdete. A hamis Krisztusról ki ne tudna? Hiszen egy Európánál nagyobb országot tart rettegésbe azt hirdető, hogy az Isten fogalmának kikapcsolásával jut az ember a boldogsághoz, mert Isten fogalmát maga az ember alkotja, hogy a tőke kizsákmányolhassa a népet. Ezt mondotta nekem a kommunizmusnak egy lelkes hive hazánk szomorú korszakának idejében, De mikor utaltam a szentírásnak igéjére, mely szerint a Sátán is hisz Istenben és remeg és ő se tudja szivére tenni kezét és meggyőződéssel mondani, hogy nincs Isten, magából kikelve tette balkezét szivére e szavakkal: „Esküszöm az élő Istenre, hogy nincs Isten”. Tehát arra esküdött aki van, elkelleit ismerni létét.

Az utolsó esztendő a természeti katasztrófák egész sorozatát mutatják fel. Vulkanikus kitörések, földrengések, szökőárok. Éhségek és járványok. Gondoljunk csak a sok millió emberre akik Kinában és Oroszországban az éhínség következtében elhaltak. Hogy mily nagy volt ez az éhínség a kommunizmus hazájában bizonyítja Kröker A. az orosz állapotokról írt könyve

melyben megemlít egy 15–16 éves fiút, aki négyéves testvérét megölte és megette. Így fest az Antikrisztus paradicsoma. A nyomoruság megkezdődött és Isten figyelmeztet bennünket, hogy keressünk nyugalmat ott ahol található Jézusnál. Az első keresztyének örömmel várták az Ur eljövételét, az apostol vigasztalja őket, hogy ne szomorkodjanak mintha az Ur már eljött volna, mert előbb a nagy leválás következik el és megjelenik a bűnök embere. Most még tart a kegyelemnek napja, mindenkinek önként kell beállani eme dicső király hadseregébe, addig amíg nem késő, mert ha a pogányok száma betelt csak Izrael számára van kegyelem. Sokan azt hiszik, hogy még ráérnek hiszen olyan fiatalok még, előbb kiakarják élvezni az életet.

Elrettentő és tanulságos például álljon itt az alábbi eset, amelyet W. Haslam metodista lelkész közöl. „Amikor még Cornwall-ban voltam mint lelkész egy Mária nevű fiatal gyülekezeti tagommal a következő élményem volt: Nevezett évekig hűséges látogatója volt a gyülekezetnek és a látszat azt mutatta, hogy valóban komoly keresztyén. Egyszerre azonban egy világias gondolkodású fiatal emberrel kötött ismeretséget. Ettől az időtől kezdve csak ritkán jött a gyülekezetbe és az Ur-ért mitsem tett többé. Mikor emiatt vele beszéltem egész szentelen hangon így válaszolt: „Törődjön a maga dolgaival és engem hagyjon békében.” Egy napon ismét felfedeztem őt a hallgatóság között és felhasználtam az első alkalmat, hogy vele beszélhessek. De ő nem akart reám hallgatni hanem elfordulva ott hagyott. Csak annyit tudtam még figyelmeztetőleg mondani: „Mari, Mari, vigyázz, mert az ajtó bezárul!”

A következő nap reggelén ajtómon csengettek és mikor az ajtót személyesen nyitottam ki, csodálkozva láttam magam előtt Marit. „Oh lelkész ur” kiáltott ez éjszakán rettenetes álmom volt. Egy földöntúli lény jött hozzám ragyogó fehér öltözetben és így szólt Mari, Mari, vigyázz mert az ajtó bezárul. Rajtam oly kimondhatatlan félelem veit erőt, hogy az ajtó bezárulhat hogy felkelvén önhöz siettem, hogy Jézust megtaláljam!”

Én vigasztalólag beszéltem vele és ő Jézushoz kiáltott kegyelemért. Három hét múlva ismét elvesztettem őt szemeim elől. Felkeresvén ágyban fekvő betegen találtam és bevallotta, hogy az utóbbi időben még mélyebben süllyedt a bűnbe. „És épen a múlt éjszakán” így fejezte be beszégetését „megjelent ama fénylő lény akrről már beszéltem és így szólt Mari, Mari, az ajtó be van zárva.” Én biztosítottam őt, hogy még van idő a bűnbánatra, ő azonban fejét rázta

és nem akarta magát elhatározni Jézus követésére.

Mikor őt ismét meglátogattam épen aludt, de láttam rajta, hogy alvása nem békétlen. Vártam még felébredt. Ép 12 óra előtt 20 percel ébredt fel. Első szavai voltak: „Oh lelkész Ur az a bizonyos egyén harmadszor is meglátogattott. Reám nézett és így szólt: Mari, Mari már késő, késő az ajtó be van zárva. Ma éjjel lesüllyedsz arra a helyre ahol Isten megszűnik kegyelmes lenni, ahol a féreg meg nem hal és a tűz el nem alszik.” Majdnem ugyanabban a pillanatban elszenderült és aludt míg az óra tizenkettőt ütött. Akkor felemelkedett az ágyban és haját lépve kétségbeesetten kiáltott: „Késő, késő. Már nem juthatok be.” Majd visszahanyatlott és az óra utolsó ütésével kilehelte lelkét. Eddig a történet.

Hová jutsz Te kedves olvasóm vársz-e az Ur Jézusra menyasszony vágyódásával? Az Ur ígérete, hogy hamar eljön vigyázz, hogy készen találjon és ne zárassék be előtted a kapu.

Sz. A.

Hogy találta meg Spurgeon Jézus Krisztust?

Saját elbeszélése után.

Ifjúságomban körülbelül öt esztendeig tartott az a lelki állapot, mely a boldogtalanság szörnyű érzésével nehezedett rám. Ha élt valaha emberi lény, kit Isten törvénye borzongásba hozott, az én voltam s így mindenkivel szemben részvétellel tudok lenni, ki ily állapotba kerül. Azt hittem, hogy ki-aludt élttem egéről a nap, mert vékeztem s rücs is számomra már semmi remény többé. Pedig mennyit imádkoztam — az Ur tudja jól. Kutattam Isten ígését s a talált ígéretek még jobban nyugtalanítottak, mint az isteni fenyegetések. Olvastam Isten népének adott kiváltságairól s előnyeiről, de szinte meggyőződéssé vált bennem, hogy azok ugysem nekem szólnak. Boldogtalanságom egyedüli oka az volt, hogy nem ismertem az evangéliumot. Pedig keresztyének nevezett országban éltem, szüleim is keresztyének voltak, de én mégsem tudtam megérteni az evangélium csodás egyszerűségét, sem azt, hogy az mindenki számára szól.

Meglátogattam városunkban található Istentiszteletet, de őszintén bevallva sohasem hallottam a teljes evangéliumot prédikálni. Azért nem szeretném elitélni azokat a férfiakat, kiket hallgattam. Egyik pl. az Isten fennhatóságáról prédikált egy alkalommal. Nagy gyönyörűséggel hallgattam fejtegetéseit.

de mi volt az a szegény bűnös számára, ki azt szeretne volna tudni hogy menekülhet az eljövendő harag elől? Volt azután egy másik igehirdető, kit különben sokszor megcsodáltam, ez folyton a törvényről prédikált, de mit használhat a kapálás az olyan földnek, mely még a bevetésre vár. Volt olyan prédikátor is, aki nagyon gyakorlatiasan hirdette az Isten igéjét. Meghallgattam őt is, de úgy beszélt, mint a hadtestparancsnok, aki hadgyakorlatokra oktatja embereit, azonban harcosainak a futásra parancsai végrehajtására hiányzik a lába. Mit csináljak, mitévő legyek? — töprengtem magamban. Minden jó indulatu templomi buzditás számomra hiábavalónak bizonyult. Tudtam, hogy az az igazi Igehirdetési mód: „Higgy a Jézus Krisztusban és üdvözölsz“, de azt nem tudtam, mit is jelent az: Hinni!

Sokszor úgy tűnik fel, hogy tán még ma is kétségeim mélyén üdögelnek a sötétben, ha az Isten az ő nagy irgalmasságából nem küldött volna hóvihart azon a vasárnapon, midőn épp Istentiszteletre akartam menni. Minthogy utamat nem tudtam folytatni, kénytelen voltam befordulni a legközelebbi udvarba és így egy primitív kis methodista-kápolnába jutottam, a kis kápolnában lehettek 10—15-en. A prédikátor nem volt ott azon a reggelen. Egy szegényes forma ember, valami cipész vagy szabó lehetett, ment a szószékre, hogy prédikáljon.

Jó az ha egy prédikátor tanulatlan, de ez az ember, ki azon reggelen prédikált valósággal buta volt. Szigoruan ragaszkodott textusához, ama egyszerű oknál fogva, mert mást nem tudott tenni. Textusának azt olvasta fel: „Nézzetek Rám, hogy megmentesetek föld minden határai.“ Egyetlen egy szót sem ejtett ki helyesen, de nem baj gondoltam és mintha halvány reménységű csillant volna fel számomra a felolvasott textusban. Majd beszélni kezdett:

„Kedves barátaim! valóban nagyon egyszerű ez az alapige. Azt olvasam: Nézzetek! No ehhez igazán nem kell valami nagy erőfeszítés. Az embernek még csak kezét vagy lábát se kell megmozdítani. Csak arról van szó: Nézzetek! Az embernek még csak iskolába se kell járni, hogy nézni tanuljon. Még a legnagyobb bolond is tud nézni. Mindeki tud nézni. A gyerekek is tudnak nézni. De ez az vajjon, mit alapigénk mond? Itt arról van szó: Nézzetek Rám! Ő — mondotta hosszan elnyújtva — vannak itt olyanok, kik saját magukra néznek. Pedig hiábavaló magatokra nézni. Sohse találtsz vigasztalást magadban. Némelyek az Istenre, az Atyára néznek. Most nem arról van szó! Nézz Őrá! Jézus Krisztus azt mondja: Nézzetek Énrám! Van talán olyan közöttetek, ki azt mondja: A Szentlélek

munkálkodására kell várakoznom előbb. Erőből nincs most szó. Nézzetek Énrám! — Azután körülbelül a következő módon folytatta a jó ember: — Nézzetek Énrám, mint véres verejtéket izzadok! Nézzetek Énrám, hogy csüngök a kereszten! Nézzetek Énrám! Meghaltam és eltemettek. Nézzetek Énrám! Feltámadtam a mennyekbe és az Atya jobb-ján ülök. Ő nézzetek Énrám, nézz csak Énrám! —

Mire körülbelül ennyit elmondott és minden erejét összeszedte, hogy kiföltse a rendelkezésére álló 10 percet s mondókája végére ért. Azután rám irányozta tekintetét, ki a karzat alatt ültem. Kevesen voltunk, engem nem ismerhetett s mégis azt mondotta: „Fiatalság, te oly boldogtalannak látszol!“ — Összerezzenem jaj, mit teheltem, hogy hozzám beszél, — gondoltam, azért ityesmihez, hogy a szószékről rámvonatkozó személyes megjegyzést halljak, nem voltam szokva. Szava nagyon szíven talált s már folytata is: — „és mindig is boldogtalan maradsz, boldogtalan ez életben és boldogtalan a halálban, ha nem leszel alapigémnek engedelmes. Azonban, ha engedelmeskedsz, megment az Ur!“ Azután harsány hangon, hogy csak egy izigvérig methodista kiáltani tud, azt harsogta: „Ő te szegény fiatalember nézz fel Jézus Krisztusra! — és én felnéztem és abban a pillanatban eltűntek a felhők életem egéről, a sötétség elenyészett s diadalmasan sütött a nap lelkembe s bearanyozott fényével mindent. Szinte ugrándozni szerettem volna s legujongóbb lelkendezéssel énekelni Jézus drága véréből s a gyermeki hit üdvözítő erejéről, mert csak rája kell nézzen s Tőle várva mindent ingyen kap. Óh mért is nem mondták nekem már előbb ezt, hogy bizz a Megváltóban egyedül, ki megváltott téged is . . .

*Azóta hiszek, mert láttam Sebeít
Meg a drága Vért, mely értem is kifolyt,
Láttam Megváltóm drága szerelmit
S ezért áldom s dicsérem mindenkor.*

Spurgen feltekintett az Ur Jézus Krisztusra s elnyerte kegyelemből, mit szíve úgy óhajtott, mit senki és semmisen tudott megadni. Az Ur kitöltötte szeretetét szívébe s életét áldásul használta fel sok ezer drága lélek megmentésére s mindez attól az egy pillantástól, a feltekintéstől függött . . .

Hát te kedves lélek felnéztél-e már Jézusra? Ő nézz Őrá s megment téged is és boldog leszel!

Vir.

*Ne felejtse e nagy kegyelmet: Isten irgalmába bévett; Ezren élnek kökeményen
S rajtad könyörüle épen!*

A hallstadti temető.

A legsajátosabb temetkezési mód. A halottak koponyái sorban kirakva polconokon egy nagy, homályos teremben, a homlokukon a név és az évszám, amelyben az elhalálozás történt. Megdöbbenő, de époly szemléletű hely lehet ez a hallstadti temető! A virágos vagy éppen márványkövekkel sirhantolt sírboltok jótékony szelid mezbe öltöztetve hirdetik nekünk a nagy igazságot: „Por vagy te és ismét porrá leszel”. (I. Mózes 3. r. 19. v.) De ez a koponyaterem megdöbbenően állítja eléink, hogy mivé is válik a büszke ember, a teremtés koronája a halál után. Olvastam valamikor a megható jelenetet, hogy Göthe a legnagyobb német költő miként vette kezébe a másik lángelme Schiller koponyáját és kereste, hogy hol az agy, amely annyi nagy és nemes gondolatot adott a világnak, hol vannak a mélytűző szemek. Most két rémes vak üreg. Hol a beszédes ajak, melyen mély igazságokat gyönyörű formában fejeztek ki! Ő az és mégsem ő, semmi belőle! Hol a nagy probléma megoldása?

Gondold el, hogy szeretted, a legkedvesebb lény, anyád, gyermeked, hitvesed drága tekintete helyett néz e rémesen sötétlő üregekbe! Hol vannak ők, az a meleg fény kilobbant, az az átható szó elhalt, az a nemes lélek, oh hol van? És gondold meg főképpen, hogy egy évszám a te homlokodra is fel van írva, halálod éve, még napja, órája, perce is! Hogy te nem látod? Hogy az emberek nem látják, ők mégis előbb megsejtik ott. De látja és eljön érted a halál angyala. Ez kikerülhetetlen. Még ha 70 vagy 80 esztendő is az életed itt a földön. „Te visszatéritek a halandót a porba és azt mondod: Térjetek vissza embernek fia!” (Zsoltár 90. v. 3.) Azután jön az örökkévalóság! Készen vagy-e? Hol töltöd el az örökkévalóságot? Meg tudsz-e erre a kérdésre felelni? Ha nem, egyáltalán tudsz-e valamit, amit érdemes tudni? Találkozunk-e

szeretteinkkel? Mi vár ránk ott, a titkos fátylon túl? Ha erre a kérdésre nincsen felelet, nem rettenetes-e a halál, a sir, az utolsó óra, sőt az egész élet is? Hogy itt gondtalanul élhatsz, élvezel, hogy naponta mámorba fojtod e nagy kérdést, mit ér az? A régi népeknél egy képet találunk: Vágtató lovon nyargal egy lovas tova, mindegyre hátra néz, lovát megsarkanytyuza, de hiába. „Post equitem sedet atra cura” „A ló farán ül a sötét gond” a halál gondolata, ez van a kép alá írva! Te vagy-e ezen a képen? Van-e segítség, van-e békesség, van-e boldog élet és van-e boldog meghalás? Ha van, úgy annak még ma enyémnek kell lennie.

Ugy van, a tied, de nem a hiu tagadás, nem is erőltetett egyháziasság, élettelen szokás vallásosság által. A boldog, a dicső örökéletet nem lehet megfizetni pár filléren, marék aranyon sem megvásárolni. „Nagyobb annak az ára, abba kell hagyni” mondja Jób könyve.

De megfizetett érted, mindenkiért Jézus. Ő győzött, Ő él, Ő szeret, Ő keres!

El tudod-e mondani te is:

Tudom az én Megváltóm él,

Hajléka készen vár reám!

Igy, halottak napján, könnyeiden át is szívérvány ragyog.

„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van — elmegyek, hogy helyet készítsek néktek.” (János ev. 14. r. 2. v.)

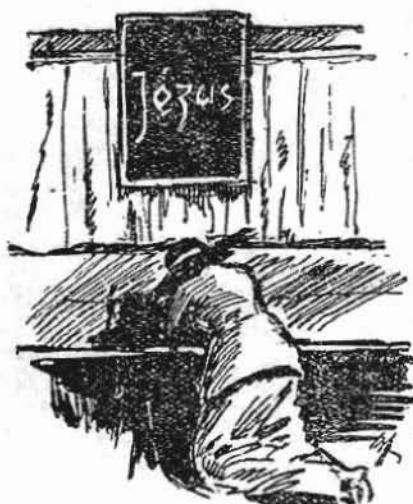
Két haláleset.

Martensen-Larsen a dán író írja le az egyiket; Frederikshavn kikötőben egyik norvég bárkán egy matróz a következő pár év előtti élményét mondotta el. Ő és a kormányos voltak egyedüli hívők a hajón. Testvériesen összetartottak és sok áldásos órát éltek át együtt. Szép csendes holdvilágos éjszaka volt az Atlanti-óceánon. A kormányos vigyázva állt kormánya mellett, a matróz őrségen volt és fel és alá sétálgatott a fedélzeten. Mikor sétautjának bizonyos részéhez ért láthatta a kormányost és megfigyelve csodálkozva látta hogy annak arca csak úgy sugárzik, miközben kormányon tartva kezét imádkozott. Mikor a matróz a következő fordulónál ugyanarra a helyre ért kissé tovább maradt állva a szokottnál, és miközben a kormányos átszellemült arcát szemlélte, indítva érezte magát köszönetet mondani az Urnak a barátjáért aki őt oly sokszor megerősítette a hitben. Ekkor látaj amint a kormányos a kerék mellől hirtelen felkelve jobbra indul, karjait kitérve mintha egy láthatatlan alakot akarna átölelni és így kiált: Oh „Jézus Te vagy az magad ah

hozzám jössz?" Ezután pár lépést tett hátrafelé kitért karokkal arcán csodálatos sugárzó kifejezéssel, majd-holtan összerokkadt. Az Úr egy szivhüdéssel hazavitte.

Egy orvos jelenti a másikat.

Egyik éjszakán álmomból heves csengetés zavart fel. Egyik szomszédomhoz hívtak akit hűdés ért. Az illető tisztviselő volt, aki éjjeli két óráig kártyázott, amíg váratlanul szélütés érte. A beteg a legnagyobb félelem közepette mult ki; beszélni nem tudott, haja az ijedségtől az égnek állt, szemei leirhatalan félelmmel meredtek ki. Rettenetes vég! Memento mori. Milyen lesz a te véged?

Jézusra nézz.

Zsid. 12, 1. 2.

Mi az utolsó idöket éljük, ahol a nyomoruság megsokasodik, a szeretet pedig kihül az emberi szivekből. A sátán meg felhasználja ezeket az idöket arra, hogy az embereket megfélemlitse és hogy a halálba kergesse. Ezért van a sok öngyilkos.

Ma már mindenki panaszkodik, a földműves embertől e'kezdve a legnagyobb állásu emberig. De vajjon mi is panaszkodjunk? Mi is csak a nehézségeket látjuk? Testvérem nézz Jézusra ki be fogja tölteni minden szükségedet. Filip. 4, 19. Nézz előre Jézusra, se jobbra vagy balra ne tekingess. Ne nézz a multra mert a sátán ezt is sokszor eszedbe hozza, hogy hogyan volt azelőtt, hogy volt tavaly vagy pedig azt mondja neked: „te ugys megint elbukol, mert a multkor sem bírtál ellene állni a kísértésben.” Így eszedbe hozza a mult bűneidet is. De tanulj felejtetni mint ahogy Isten elfelejtette a bűneidet. Ézs. 38, 17. Jer. 31, 34. Mikeás 7, 18. 19. Pál apostol is azt mondja elfelejtvén azt mi a hátam megett van.

Testvérem ne nézz a multra. Ne nézz a jelenre, a sok nyomoruságra a szegénységre. Nézz Jézusra. Ne nézz az ellenségre és ne is hallgass reá bármennyire is ordít körüléd. I Pét 5,8. Az ellenség már le van győzve. Az oroszlánok megvannak kötve, mint Bunyán „Zarándok utjában” láthatod. Nekünk már nincs dolgunk ez ellenséggel. Nekünk nem kell ő reá hallgatnunk. Nekünk Jézus a vezérünk, mi ő reá nézünk és ő reá hallgatunk.

Ne nézz a világra kedves Testvérem. Mi nem e világból valók vagyunk. Nézz fel Jézusra bármennyire csábitson is ez a világ az ő kirakataival és mozijaival cifraságaival és élvezeteivel. Démás, a Pál munkatársa volt, de mert a világra nézett, mert eltekintett Jézusról ezért vissza esett és megkedvelte megint a világot. Ne félj a világ fenyegetéseitől neki nem tetszik, hogy nem adsz reá semmit ezért haragszik reá a világ. A kegyes világ talán még jobban haragszik reád mint a hitetlen gonosz világ. Luther azt mondta, hogy a fehér ördög veszélyesebb mint a fekete. Hová néz a világ? Az emberekre, a pénzre, tekintélyre a vagyona. De hová nézel te hívó testvérem? Kérlek nézz fel Jézusra. Ne nézd a nehézségeidet. Ne sirj és ne bánkódj a nyomoruság miatt. Nézz Jézusra és vigaszt találsz szent sebeiben. Nézz el mindentől mi gát életedben mi elkedvetlenitene. Nézz fel Jézusra és csak ő reá figyelj, ő reá hallgass. Így jó lesz minden.

Minor.

Prédikátor gyűlés Budakeszin.

Amint már mult számunkban röviden közöltük, f. évi szeptember hó 22—24-ig tartottuk az első együttes konferenciát az osztrák és jugoszláv prédikátor testvéreinkkel. Hét osztrák, négy jugoszláv és tizenhárom magyar methodista prédikátor találkozott Budakeszin e napokban, hogy a vendégszerető Tábor üdülőben otthont találva testvéri közösségben elmerülve, gondolataikat a tapasztalataikat kicserélhessék. Komoly munkanapok ezek. Önmagukba mélyedni, a munkáról tanácskozni, áldásért esedezni, az Úrral a hegyen lenni.

A konferencia tagjainak nagy része már hélfőn este Budakeszire érkezett, de a tulajdonképeni gyűlést kedden reggel urvacsoraközösség vezette be, amely után H. Bargmann osztrák superintendens tartotta áldásos bibliaolvasását, ezt M. Leonhard gráci prédikátor előadása követte. Előadásának címe: A methodista prédikátor lelkigondozó tevékenysége. E tartalmas s mély előadás során előadó testvérünk kifejtette, hogy nem az Istentisztelet megtartása e prédikátor főtevékenysége, hanem a lelki gondozás és ezzel természetszerűleg a látogatások. Az

Ur Jézus is látogatott. Ott láthatjuk Bethániában, Simon házában, mert Ő keresni jött ami elveszett s nekünk is keresni kell az elveszettet. Pál apostol azt mondja az efezusi véneknek: Három évig éjjel-nappal könnyek között hirdetem Isten akaratát. Látogatásainknál a lélekre s ne a hétköznapi szenzációira gondoljunk. Leonhard testvérünk előadásából bizony gyülekezetének tagjai is sok áldást merithettek volna s különösen ez utóbbi mondat megszívlelendő: „Látogatásainknál a lelkiekre gondoljunk”. Sokszor megnehezítte egy-egy lélek a látogató prédikátor munkáját, amikor lelkiek helyett inkább a hétköznapi kérdésekről mint divat, sport, politika stb. beszélve akarjuk e prédikálással való négy szemközti találkozást valóban arra használni, amire az Ur adta. Nyiljanak meg a szívek és ajkak bizalmas testvéri megbeszélésekre s legyenek a találkozás órái lelkünk felüdítésének ideje.

Leonhard testvér beszélt továbbá a visszatértekkel szemben tanusítandó magatartásról. Ezeket a szerencsétlen lelkeket vizsgálni kell s nem közönyösen részvéltlenül nézni vergődésüket s bukásukat. Imádkozni értük mint Jézus Péterért imádkozott. Visszatérésüket nem ítélgelve nézni hanem örvendezni azon. Ez utóbbi kérdés mély eszmecserét váltott ki, a vitában a gyülekezeti élet egyik legfontosabb kérdése a visszaesettekkel való bánásmód, nemcsak amelyet a prédikátor, hanem az egész gyülekezet tanusít velük szemben. Sohasem szabad elfelednünk, hogy mindig egy halhatatlan lélekről van szó, aki az Ur előtt ép oly drága és becses, mint a lelkünk. Nagy ima előkészület kell ahhoz, hogy valóban az Ur szerint közeledhesünk hozzájuk a komoly elmélkedő és imaéleten át nyerhetünk bölcseséget az Úrtól arra nézve, hogy miként vezethessük vissza az Urhoz. Könnyű egy gyülekezetnek egy lélekről megállapítani, hogy „visszaesett” — könnyű kizárni, könnyű elfordulni tőle. De szeretetben hordozni, miként az Ur hordozta Judást három évig. — Imában küzdeni s keserű fájdalmas könnyeket sirni érte, elviselni talán türelmetlenségét, egy elkéseredett lélek nyers ellenszegülését oh ez a mi munkánk isteni része, nemcsak prédikátoroké, hanem gyülekezeté. Nem üdülhetünk egy szép ünnepély vagy szeretetvendégség derűjében, ha tudjuk, hogy szegény testvéreink feldult, keserű s nyugtalan lélekkel bolyongnak s várnak részvételre s nem találhatnak. Akkor merészelnünk pálcáttörni fölöttük, ha imádkoztunk, böjtöltünk, könnyeztünk értük s ha valóban a krisztusi szeretet hangján szeliden közeledtünk hozzájuk, mert a „szeretet sok bűnt elfedez.”

Hecker Henrik szegedi prédikátor testvérünk a Sikeres szolgálat titka címen tartott Ján. 15. 8. alapján mély biblia órát. A sikeres munka titka: Jézus. Minden munka a vele való összeköttetéstől függ. Abban áll vagy bukik. Jézusban kell lennünk, mint szőlővesszőknek. És ebben a tudatban kell munkálhódnunk, hogy csak szőlővesszők vagyunk, kik a fő nélkül gyümölcsöt nem teremhetünk. És annak a gyümölcsnek üdének örvendezőnek táplálónak kell lenni. Mint vesszők hagyjuk, hogy a kertész lemetsze a vadhajtást mert csak akkor termünk jó gyümölcsöt. A vágás fájdé szűkséges és épen ezért engedjük türelemmel, hogy az Ur ily módon is munkálkodjék. Prédikátori munkánkban gyakran előfordul, hogy kritikus lelkek, kellemetlenek, hálátlanok, kik életünket keserítenék, de hogy elviselhessük sebből is áldás fakadjon, az attól függ hogy állunk az Ur Jézussal, Eredményes életünk titka menyire engedjük munkálkodni magunkon.

Ez áldásos napot H Wendling a türniczi üdülőtelep igazgatója egy szép velített képes előadással fejezte be, amelyet a gyermeküldő telep munkájáról tartott.

* * *

Szerdán Hecker Ádám györkönyi prédikátor testvér a pünkösdi mozgalomról tartott igen jól előkészített előadást amely után ismét hozzászólás következett. Egyébként is ezen előadások után minden esetben többen szoltak s ezen megjegyzésekből is sokat tanulhattunk. Hecker Á. tv. előadását megelőzően W. Licstenberger jugoszláviai prédikátor tartott reggeli áhitatot amelynek vezér fonalja volt, hogy Jézus tanúi legyünk, követvén az Ő fölszólítását. — Az egész keresztyénség két szóban állt: Jézushoz jönni és maradni. E nap folyamán még J. Mohr jugoszláviai prédikátor tartott a fogoly missióról előadást s Majer ugyancsak oltani szupitendens velített képekben mutatta be az ottani munkát. Utolsó napon Wallrabensstein J. és Smidt testvérek tartottak előadást. Előbbi testvérünk a keresztyén munkáról szólt. Hangsúlyozván, hogy gyakorlati tevékenységgel kell az Ur szeretetét hirdetni s fontos hogy megtanuljunk szolgálni. Mert Jézus is szolgálni jött s ha tanítványai akarunk lenni, azt kell megtanulnunk tőle Smidt testvér a megszentelődés után való törekvés szükségességét tárta szemünk elé. Délután folyamán Dessler Hugó prédikátor az Ur missióparancsáról szólt.

* * *

E konferenciánk még jobban nyilvánvalóvá tette előttünk a közösség és ama szükségességét, hogy missió munkások ta-

lálkozva egymás látásain örvendezünk, tapasztalatain épülünk és imaközösségben erősödünk s együtt növekedünk. *Libellus.*

Évi konferencia Jugoszláviában.

Augusztus 26—30 ig tartották a Jugoszláv prédikátorok évi konferenciájukat Novi Sadon. Mint minden évben ez idén is sok probléma várt megoldásra. Kivánságunk az volt, ha lehetséges, két nap alatt minden ügyemet elintézni, azonban újból azt tapasztaltuk, hogy egy kis misszió konferenciának is meg vannak a problémái és ezekre megfelelő időt kell szánni. Az újvidéki gyülekezet mindent megtett, hogy ott tartozkodásunk kellemes legyen. Ez idén nem csak, püspökünk és k. neje kapott szép csokrot, hanem mindegyik prédikátort megörvendeztettek egy szép kis üvegbe rá mázolt novi sadi látképpel és 3 szegfüvel. Ennek a kedves fogadtatásnak hatása alatt állt az egész konferenciái idő.

Ez idén egyik szomszéd konferencia sem küldött delegátust, tekintettel a rossz pénzügyi helyzetre. Annál nagyobb volt az öröm, hogy Jacob János superintendens testvérünk Budapestről hozzánk jött, hogy mint olyan, akinek szive nagyobbik része munkánkon csüng, tanácsával és vezetésével segítsen, ahol erre szükség van. Jelentése mindannyiunk szívében nagy örömet keltett.

Dr. Shepard püspök ur apai bölcs vezetésének köszönhetjük konferenciánk kellemes sima lefolyását.

A felügyelők jelentései képezték ez idén is az érdeklődés központját. Munkánk a Bácskai és Bánáti részben a régi megszokott mederben folyt. Különösebb változások nem voltak. A gazdasági krízis problémák elé állították prédikátorainkat és gyülekezeinket, azonban nem csüggedtünk el és reméljük, hogy ebből a helyzetből is kivezet az Ur. Nagyobb jelentőséget igényelt ez idén a macedóniai munka. A Sztrumica völgyében fekvő templomainkat bezárták, amikor ez célhoz nem vezetett egyes tagokat 10 napi elzárásra ítélték, azután egy pár családapát megvertek, míg végre éjnek idején behatoltak tagjaink lakásaiba és elvitték gyermekeiket, hogy a pravoszláv vallásra kereszteljék. Mindezt a pravoszláv papok indítványára és részint azok közreműködésével történt, pedig azért, mert egyházunk nincs elismerve és az ottani törvények szerint az egyházi funkciók egyszersmint hivatalos aktusok is. A miniszterium, amelynek állandóan jelentést tettünk a történetekről, jóindulatul bírálta a dolgot és augusztus 4-én elrendelte a bezárt tagjaink szabadon bocsátását és jogerőre emelte a methodisták által végzett egyházi funkciót.

Igy most már nyugodtabb munkát remélünk végezni macedóninban.

Shepard püspök beszédei mély benyomást keltettek. Különösen a meggyógyított vakról szóló beszéde. Többek között azt mondta k. püspökünk, hogy az Ur Jézus soha felesleges nem cselekedett, nem varázsolt senkinek a homlokára még egy harmadik szemet, azonban ott ahol ezekre szükség volt, megnyitotta már meglévőket. Segítsünk ott ahol arra szükségünk van, az Ur befogja bizonyítani hatalmát.

Jacob János testvér pedig a prédikátorok hivatásáról. Shepard püspök a prédikátor feladatáról beszélt.

Különös benyomást keltett az, amikor a püspök vénné avatandó testvérünknek a nejét is az oltár elé szöliolta és az végig halgatta a püspök által hozzá intézett komoly kérdéseket. Igen nagy segítségére lehet egy prédikátornak felesége ha hozzáértő, önfeláldozással segíti férjét hivatásának elvégzésében.

A vasárnap d. u. összejövetel, mint minden évben ez idén is legérdekesebbek közé tartozott. Ekkor tesznek bizonyosságot delegátusaink és prédikátor testvéreink. A közöttünk lévő misszionárius Dr. Haskel bulgáriából a kongregacionalista egyház üdvüzlését tolmácsolta. Csehszlovákiából Lichtenberger Mária kisasszony az üdvhadsereg kapitánynője, adott érdekes jelentést munkálkodásáról. Lehocki baptista prédikátor a baptisták nevében szólt hozzánk.

Megújodva azzal az elökélt szándékkal mentünk széjjel, hogy bár mit is hozna a jövő, mi hűek és kitartók akarunk maradni Jézus oldalán.

Szébele György.

A leszakító tömbnaptár. (Magyar Keresztyének Naptára az 1932. évfolyama megjelent.)

A naptár mintegy 70 munkatársra Kapi Béla és Ravasz László püspökökkel az élükön Istentől nyert kegyelmi ajándékainak a legjavát osztják meg az olvasókkal.

A bibliai tömbnaptár kiállítása nagyon szép, hátlapja Jézust a tengeren ábrázolja. Egy példány ára 1'60 Pengő, több példányszámban való terjesztésnél megfelelő nagyobb engedményt ad a Bethánia könyvkereskedés Budapest VIII. Gyulai Pál-utca 9. ahol a naptár megrendelhető.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős: Wallrabenstein Jakab

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.